

[Socialministeren.]

at borgerne også kan få disse ydelser, uden at det er forbundet med for stort besvær at opnå dem.

Det gælder så meget mere, når kontingentet samtidig skal gøres ens for alle. Ser man på de enkelte sygekassers ydelser, f. eks. til tandlægehjælp, bade og massage, vil man finde, at sygekasserne i de tyndt befolkede dele af landet har de laveste udgifter. Jeg tror, at det hænger sammen med vanskelighederne for medlemmerne ved at opnå ydelserne.

Jeg har sympati for forslaget om, at der bør overvejes — her synes venstre altså at ville give mig lidt mere frihed end ved de andre forslag — en omlægning af de offentlige tilskud til sygekasserne, eventuelt derved at det offentlige overtager sygekassernes udgifter til hospitalsbehandling og medicin.

Folketinget har jo før været inde på den del af forslaget, der vedrører sygehusudgifterne, uden at spørgsmålet er blevet færdigbehandlet. Her synes jeg der må være gode muligheder for en administrativ forenkling.

Om det ligger lige så gunstigt med hensyn til den anden del af forslaget, medicinen, kan jeg ikke tage stilling til i dag, og jeg tager et forbehold. En løsning af disse problemer forudsætter ikke alene ændring af sygeforsikringsloven, men også ændring i lovgivningen inden for sundheds- og medicinalvæsenet, altså indenrigsministeriets område.

Til forslaget om ensartede kontingenter for alle sygekasser vil jeg sige, at der i dag er forskel på kontingenternes størrelse. Kontingentet er lavest i de tyndt befolkede områder. Dette skyldes måske forskelle i befolkningens aldersfordeling, muligvis også administrationsforholdene, men også det før nævnte forhold, at det er forskelligt, i hvilket omfang sygekasserne er i stand til at give ydelserne, og også forskel på, hvilken mulighed borgerne har for at opnå dem, og hvilken ulejlighed der er forbundet med at modtage den pågældende ydelse. Det får mig til at stille det spørgsmål: Er det rigtigt over for befolkningen med ensartet kontingent, der må fastsættes under hensyntagen til de udgifter, som de sygekasser har, der i dag er i stand til at

give deres medlemmer de fleste ydelser?

Også andre problemer spiller ind. Behovet for reserver er forskelligt fra sygekase til sygekasse. De små kasser har behov for forholdsvis større reserver end de store kasser. Der er ingen tvivl om, at forslaget vil rejse spørgsmål om en udligningskasse, som vi kender det fra begravelseshjælpen. Mon ikke dette vidtgående spørgsmål rettelig hører hjemme i socialreformkommissionen?

Når man så samtidig foreslår betalingen af sygekassekontingentet overdraget til kommunerne til opkrævning efter tilsvarende regler, som gælder for opkrævning af skat til kommunen, forekommer det mig aldeles oplagt, at der er tilsigtet en strukturændring, der bør behandles af socialreformkommissionen og ikke tages ud til forlods behandling.

Jeg har i øvrigt på fornemmelsen, at forslaget er fremkommet ud fra den forudsætning, at den gældende skatteordning bevares. En sammenkædning med kildeskatten vil rejse praktiske spørgsmål, der må undersøges nærmere.

Det er for mig helt klart, at spørgsmålet om en forenkling af reglerne for arbejdsgivernes beregning og indbetaling af bidrag til de sociale ydelser er meget betydningsfuldt, men det er på den anden side lige så klart, at forslag til løsning må komme fra socialreformkommissionen. En samlet indbetaling af disse bidrag vil kræve så radikale ændringer, at dette arbejde må påhvile kommissionen. Dette er da også forudsat i kommissionens kommissorium.

På ganske tilsvarende måde ligger det med hensyn til det sidste forslag: uddannelsen af sygekassernes medarbejdere. Først må oplyses, at sygekasserne selv har iværksat en omfattende uddannelse af deres medarbejdere. Endvidere er forholdet jo det, at socialministeriet har nedsat en uddannelseskommission, der tager stilling til de samlede uddannelsesproblemer inden for den sociale sektor. Vi må her afvente resultatet af denne kommissions arbejde, forinden der tages stilling til de rejste spørgsmål. Jeg kan i øvrigt her henvise til, hvad jeg udtalte i tinget den 15. februar som svar på det spørgsmål, som hr. P. E. Eriksen stillede om uddannelse af personale ved vore sociale institutioner m. v.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne give